

dan Tilbagegang Sted saa vel i den aandelige som i den legemlige Kraft, at man ikke med fuld Trykthed skulde kunne forfremme Personer af en saadan Alder til en høiere Charge. Navnlig for Søværnets Bedkommende ser jeg slet ikke nogen Betænkelse, og det er jo Søværnets Ordning, ikke Hærens Ordning, vi for Diebliffet befskæftige os med. Den ærebe sidste Taler udtalte sin Glæde over, at man i Ordningens Lovene for Hæren og Flaaden var kommen til at fastsætte Aldersgrænsen istedetfor, at man for at sikre den nødvendige Forfremmelse i Officerskorpset bestemte et vist Antal aarlige Forfremmelser, som skulde finde Sted og maatte medføre en Slags gjentagen Reduktion. Det ærebe Medlem udtalte tillige, at efter hans Mening havde man sat Aldersgrænsen i disse Love af 1867 og 1868 snarere for lavt end for høit. Jeg kan ingenlunde være enig med det ærebe Medlem i, at en Aldersgrænse af 42 Aar for Premierlieutenanter og af 52 Aar for Kapitainer skulde være sat for lavt. Det vilde være uretsfærdigt mod Individet, som have offret sig for Fædrelandets Tjeneste, at affjære dem allerede ved en saa ung Alder, som det ærebe Medlem mener, fra videre Forfremmelse paa den Bane, som de en Gang have valgt, og jeg tror, at det ikke vilde være i Tjenestens Lær at sætte Aldersgrænsen saa lavt, idet man derved vil blive nødsaget til muligvis at berøve Hæren og Flaaden nogle af deres dygtigste Kræfter. Der er ogsaa et andet Hensyn at tage, nemlig, om man kan sikre sig den fornødne Tilgang til Hærens og Flaadens Officerskorpser. For Hærens Bedkommende have vi jo Erfaringer for os fra de Aar, der ere forløbne siden 1867. Vi vide jo alle, at der har været enkelte Aar, hvor vi have havt Vakancer i Premierlieutenantsklassen af indtil 40 Numre, og at man har maattet gribe til extraordinære Foranstaltninger for at faae disse Vakancer udfyldte, og jeg anser ikke saadanne extraordinære Foranstaltninger for altid at være heldige eller for altid at være i Stand til at sikre Hæren den bestemte Tilgang. For Flaadens Bedkommende have vi ogsaa set, at der hidtil ikke har fundet den Tilgang gjennem Søofficersstolen Sted, som man havde paaregnet. I Ordningens Lov for Søværnet er udtrykkelig bestemt, at der ved Søværnet skal være et ubestemt Antal Sekondlieutenanter, hvoraf indtil 20 kunne holdes til fast Tjeneste. Vi have ikke i Søværnet, hvor alle Sekondlieutenanter ligge til Tjeneste, havt flere end høist 9 eller 10. Men hvilken Mening man nu end har om, hvor Aldersgrænsen bør sættes, tror jeg dog ikke, at der enten i Hæren eller Flaaden er to Meninger om det Uheldige i de nuværende tre Benteaar. Naar altsaa det ærebe Udvalgs Flertal vilde have stillet Forslag om en Forandring med Hensyn til Aldersgrænserne, kunde jeg have forstaaet, om det var gaaet til at foreslaa det 42de og det 52de

Aar som Aldersgrænser, men jeg kan med den Erfaring, vi have, ikke forstaa, at man vil indrømme de tre Benteaar. Disse ere uheldige for Individerne og uheldige for Tjenesten, og naar vi ville undersøge, hvorledes man i Søværnet har stillet sig med Hensyn til de Officerer, der have passeret det 42de og 52 Aar, vil man finde, at de paagjældende Officerer kun ganske undtagelsesvis — jeg tør næsten sige aldrig — have faaet Udkommandoer. Have de faaet Anvendelse, har det været paa Sessioner og til lignende Tjeneste, idet man har fundet det rigtigere, med den ikke rigelige Udrustning, man har, at forbigaa de Maaned, som Marinen snart maa give Slip paa. Jeg maa saaledes paa det Indstændigste tilraade det høie Thing at forkaste Ændringsforslaget under Nr. 6. — Svad Ændringsforslaget under Nr. 7 angaar, kan der jo ikke fra Regjeringsens Side være Noget til Hindre for at gaa ind paa, at der gives Admiraler og Kommandører den Ret, som Ændringen foreslaar, hvis Rigsdagen er villig til at vedtage den.

Magius: Den høitærede Minister bemærkede først og fremmest, at der ikke var Tvivl om, at de paagjældende Officerer ved det 42de og 52de Aar i Reglen vilde være bevægelige og være i Besiddelse af overhovedet de Egenskaber, der maa kræves for, at de kunne avancere op. Det indrømmer jeg; men jeg maa dertil bemærke, at jo ældre de Paagjældende ere, naar de komme ind i Stillingen, desto høiere bliver Gjennemsnittet af hele Klassens Alder. Over Gang, vi altsaa sætte Aldersgrænserne op, f. Ex. fra det 42de til det 45de og fra det 52de til det 55de Aar, vil Gjennemsnitsalderen for hele den paagjældende Klasse ogsaa stige, saa at de vedkommende Officerer — jeg har her nærmest Kapitainerne for Die — gjennemsnitlig ikke ville være i Besiddelse af den Dristighed, den Sver, Lyft og Foretagelses-aand, som er tilstede i en yngre Alder. Den høitærede Minister sagde, at Tilgangen til Hærens Officerskorpset havde været saa ringe. Dette maa ganske sikkert indrømmes, men jeg tror derimod ikke, at Grunden dertil er at søge i Aldersgrænserne. Evertimod, jo lavere Aldersgrænserne ere, desto større Tilgang er der at vente, thi desto bedre Udsigt er der til Avancement. Nei, Grunden maa, tror jeg, søges i den uheldige Maade, hvorpaa Uddannelsen af Officerer er bestemt at skulle foregaa. Det har nemlig været antaget, at man kunde gaa 6 à 7 Aar, inden man blev fast Officer, og det har affrækket Mange fra at søge at blive Officer. Jeg tror ikke, man maa søge Grunden til den mangelfulde Tilgang i Aldersgrænserne. Med Hensyn til, at vi her have optaget dette Ændringsforslag enslydende med, hvad der var optaget i den tidligere Søværnslov, saa er det begrundet paa, at det Spillerum, der gives fra 42 til 45 Aar, skulde være en Slags